ՆԱՄԱԿ ԵՐԵՒԱՆԻՑ

—

Փետրվարի 26-ին

Բարեկենդանի վերջին շաբթում տեղիս սուրբ Գայիանեան օրիորդական դպրոցի դահլիճում երեք ներկայացում կայացաւ։ Առաջին ներկայացումը երաժշտահանդէս (կօնցերտ) էր, որ գլուխ եկաւ պ. Աղ. Մելիք Աղամալեանցի մասնակցութեամբ և որի արդիւնքը՝ մօտաւորապէս 270 բուբլին՝ յատկանալու է Սահակ-Անուշեան դպրոցին. երկրորդը «Պեպօ» պիեսան տուեցին տեղիս պրոգիմնազիայի աշակերտները Գայիանեան օրիորդական դպրոցի օգտին, որ հաստատում է, ինչպէս լսում ենք, 80 բուբլաւ։ Հանդիսականները այս երկրորդ ներկայացման մէջ գլխաւորապէս պատկանում էին վաճառականական և արհեստաւորների դասին։ Հետեւեալ օրը, այսինքն այս փետրվար ամսի 21-ին, շաբաթ օրը տրուեցաւ առաջին անգամ «Սէր և Նախապաշարմունք» պիեսան և նրան կցվեցաւ պ. Վ. Մաղաթեանցի Կըռթ-կըռթը»

Ես, առաջին երկու ներկայացումը թողած, խօսելու եմ վերջինի մասին, որ, բաւական յաջող անցնելու պատճառով, ժողովրդի վրա բաւական ուրախալի տպաւորութիւն թողեց։

Պէտք է խոստովանվել, որ այդ թատերական գրվածքը այնպիսի մի ծանր պիեսայ է, որ պահանջում է բեմական յարմարութիւններ և բացի դրանից կարօտ է շատ կրկնութիւնների դերասանների կողմից։ Թէև այդ երկու պայմաններն ևս պահպանված չէին, այնուամենայնիւ խաղը այնպէս գեղեցիկ անցաւ, որ հանդիսականների բերանից լսվում էր. «մի այսպիսի ներկայացումն Երևանը առաջին անգամ է տեսնում»։ Իրրև ապացոյց, թէ մինչև որ աստիճան հանդիսականները համակրութեամբ վերաբերվեցին դէպի այդ ներկայացումը,—կարող է լինել այն, որ օրիորդ Փառանձեմ Մելեանցը լօրդ Գլեսթինգի աղջկայ՝ Լէլիի դերում արժանացաւ մետաքսեայ փողպատներով զարդարած մի ծաղկեայ մեծ օղի և բացի դրանից դերասանները ընդունվում էին բուռն ծափահարութեամբ։ Որովհետև մենք շատ լաւ ենք ճանաչում Երևանի թատրոնասէրների խումբը և գիտենք, թէ ինչպէս են նրանք գլուխ բերում իրանց ներկայացումները, այս պատճառով խորհուրդ կը տայինք, որ նրանք շատ չը յափշտակվին ժողովուրդի այդ համակրութեամբ, այլ վերաբերվին գործին այնպէս, ինչպէս հարկն է։ Պահպանել հասարակութեան աչքում թատրոնի բարձր, կրթողական նշանակութիւնը, նրա գաղափարը—ահա թէ ինչ պէտք է միշտ ի նկատի ունենան մեր թատրոնասէրները ներկայացումներ կազմելու ժամանակ։ Նրանք թող հեռու կենան այն մտքից, թէ նպատակը արդարացնում է միջոցները։ Նրանց նպատակն է, ասենք, ուսումնարանները սպահովեցնել դրամական կողմից, բայց մթթէ ներկայացումներ տալու ժամանակ չը պէտք է դերերը այնպէս ընտրութեամբ բաժանել, այնչափ կրկնութիւններ անել, որ դերասանները բոլորովին պատրաստված դուրս գան բեմ և ժողովուրդը առիթ չունենայ ասելու «դրանց նպատակն էր միայն փող պոկել մեզնից և նրանք հասան իրանց փափագին, առանց մտածելու, թէ մեզ ևս հարկաւոր է մտաւոր ու բարոյական բաւականութիւն ստանալ»։

Մենք պ. պ. թատրոնասէրների ուշադրութիւնը դարձնում ենք այս կէտի վրա նրա համար, որ այժմ հասարակութեան մէջ հազիւ հազ սկսվել է հասարակական փողով թատրոն շինելու հարցը, բայց եթէ մենք չաշխատենք նրամոտ պահպանել թատրոնի նշանակութիւնը, նա բոլորովին կը սառի և մենք թիֆլիսեցիների պէս դեռ երկար կը սպասենք, մինչև ունենանք հասարակական թատրոն, (որից մինչև այժմ թէև նրանք ևս զուրկ են) և մշտական խումբ։ Վերջին ներկայացումից ստացած օգուտը, ծախքերը հանած, անպատճառ կը լինի 300 բուբլի, որ սեփականացնում է սուրբ Գայանեան օրիորդական դպրոցին։

Բովհաննէս-Հեթում

ՆԵՐՔԻՆ ԼՈՒՐԵՐ

—

ՇԱՄԱԽՈՒՑ պ. Էմմանուէլ Փիրբուդաղեանց ուղարկել է մեզ 8 բուբլ հետեւեալ նամակով։ «Ուղարկելով սրա հետ ոսկի փետրվար ամսին տաճկաբնակ մեր սովալլուկ եղբայրների համար իմ խոստացած գումարն 8 բուբլ, խնդրեմ բարեհաճել տեղ հասցնելու»։

—

ԴԷՐԲԷՆԴԻՑ տիկին Կատարինէ Շահնազարեանց դէ-Շտիուր ուղարկելով մեզ 15 բուբլ, գրում է մեզ հետեւեալ նամակը։ «Ուղարկելով նամակով տասն և հինգ բուբլ յօգուտ վասպուրականի սովելոց, խոնարհաբար խնդրեմ նեղութիւն կրէք այդ գումարը ուր հարկն է հասցնել»։

—

ՇԱՄԱԽՈՒ հայ-աւետարանականներից ստացանք 20 բուբլ պ. Սարգիս Համբարձումեանցի հետեւեալ նամակով։ «Դարձեալ ուղարկելով ձեզ քսան բուբլ մեր Վանայ սովատանջ ազգայնոց համար, որից 12 բուբլ 75 կոպէկ Գնօզչայի հայաւետարանական փոքրիկ խմբից եմ ստացել, իսկ 7 բուբլ 25 կոպէկ տեղիս եկեղեցու անդամներից, խնդրում եմ հասցնել ուր հարկն է»։

—

«Русскій Курьеръ» լրագիրը իր առաջնորդող յօդուածում խօսելով Շակէեվի առաջարկութեան մասին, ասում է որ մամուլը, ինչքան էլ պաշտպանի այս կամ այն միտքը, երբէք չէ կարող մենակ այն նշանակութիւնն ունենալ կառավարութեան աչքում, ինչ նշանակութիւն նա կը ստանար, եթէ պաշտպանված լինէր և ժողովրդի այլ և այլ դասակարգերի ներկայացուցիչների կողմից արած խնդրագիրներով ազգի այս կամ այն կենսական պահանջի մասին։ Մեր այլ և այլ դասակարգերի ներկայացուցիչների ժողովները աւելի մեծ իրաւունքներ ունեն, քան թէ իրանք կարծում են, շարունակում է ռուս թերթը, և մինչև այժմ չը գիտեն օգուտ քաղել իրանց ձեռքումն ունեցած իրաւունքներից, որոնց հիման վրա կարող էին ազգի անհրաժեշտ պէտքերի մասին միջամտել կառավարութեան առաջ։

—

Ռուսները սկսում են գործ դնել ընտրութիւնների մէջ այն ձեւը, որ գործ են դնում եւրոպացիները և ամերիկացիները։ Մոսկվայում Պօբեդոնոսցէվի, կամենալով ընտրվել քաղաքագլուխ, բրոշիւրներ է հրատարակում, որոնց մէջ պարզապէս յայտնում է իր ընտրողներին թէ ինչ ուղղութեան, գործունէութեան ինչ եղանակին կը հետեւի, եթէ նրան ընտրեն քաղաքագլուխ։ Այդ առիթով «Русскій Курьеръ» լրագիրը այն միտքն է յայտնում թէ ընտրողական այդ ձեւը հազար անգամ աւելի ազնիւ է, քան թէ սրան նրան դիմելով, խնդրելով, խնամութիւններ անելով հասնել իր ցանկացած նպատակին։ Բացի սրանից մի մարդ, որ ընտրութիւնից առաջ յայտնում է թէ ինչ ուղղութեան կը հետեւի, երբ ընտրված կը լինի, բարոյապէս կապվում է պարտաւորութիւններով իր ընտրողների հետ, այն ինչ, առհասարակ, մենք ընտրում ենք մարդիկ հասարակական պաշտօնների վրա, առանց նրանց ճանաչելու, առանց իմանալու թէ ինչ ուղղութեան կը հետեւեն, երբ ընտրված կը լինեն։

ԱՐՏԱՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ԹԻՒՐՔԻԱ

—

Որքան ժամանակն անցնում է, այնքան կ. Պոլսի բարձր շրջաններում համոզվում են, որ յունական հարցը մէկ ծանր բեռն է դարձել Բ. Դրան համար, որը դժուարութեամբ տանում է իր ուսերի վրա։ Այդ հարցը այնքան ճնշում է Թիւրքաց կառավարութեանը, որ նա ոչինչ բանի ձեռնարկել չէ կարող։ Ոչ մի հանրաօգուտ գործ չէ կարելի սկսել քանի որ Թիւրքաց պաշտօնեաները զբաղված են նոր նախագիծներ կազմելով և զանազան առաջարկութիւնների քննադատութեամբ, որոնցից ոչ մէկը իրագործելի չէ։ Մի խօսքով շատ հարցեր, օրինակ ֆինանսների կազմակերպութիւնը, վերանորոգութիւնների մտցնելը, վաճառականութեան և արհեստաւորների ծաղկեցնելը, որոնց անյապաղ վճռելուց կախված է կայսերութեան գոյութիւնը, տեղ են տալիս յունական հարցին։

Թէ որքան մեծ են Թիւրքաց կառավարութեան կորուստները, թւել անկարելի է։ Վաճառականութիւնը շատ դանդաղ է գնում, որովհետև երկրի արդիւնաբերութիւնը շատ քիչ է, երկրագործութիւնը կորչում է և արուեստագործութեան վերջին հեռքերն ևս անհետանում են։ Քաղաքների մէջ աշխատանք և գործունէութիւն չը կայ, գիւղում—նոյնպէս։ Ամեն տեղ տիրում է կասկած և անհաւատարմութիւն, անգործութիւն և նրա կորստաբեր հետեւանքները։ Միլիոնաւոր մարդիկ օրական աշխատանքով են ապրում և մէկ հիմնաւոր գործ չեն սկսում, վախենալով վնասներ կրել։

Եթէ գծել կարելի լինէր հաւատացած լինել, որ ժողովուրդին առ ժամանակ դըժուար դրութեան մէջ դնելով, Թիւրքիան վերջ ի վերջոյ գործը կը տանի—այն ժամանակ էլի կարելի է համբերել։ Կայսերութեան բնակիչները մեծ յարգանք ունեն դէպի իրանց կառավարութիւնը և անտրտունջ կենթարկվեն զրկանքներին, եթէ պետութեան շահերը այդ են պահանջում, բայց քանի որ ապացուցված չէ, որ այդ զրկանքները գործնական հետեւանքներ կունենան, այլ, ընդհակառակն, կարելի է սպասել որ Եւրոպան չի հրաժարվի իր պահանջներից, արդեօք յիմարութիւն չէ՞ բոլոր բնակիչներին տանջել և զրկանքներին ենթարկել։

Գերմանական դեսպան կոմ Հացֆէլդ, կ. Պոլսում գտնված դեսպաններից ամենաւագը, հոսաւ այստեղ։ Նրա գալովը կ. Պոլսի դեսպանների թիւը լրացաւ։ բանակցութիւնները սկսվեցան։ Առաջուց անկարելի է նախատեսել, թէ հարցը խաղաղութեամբ կը վերջանայ, թէ թնդանօթաձգութեամբ։ Կասկած չը կայ, որ Թիւրքիան և մանաւանդ սուլթանը պատերազմ չեն ցանկանում։ Պալատական կուսակցութեան անդամների մէջ, ճշմարիտ է կան պատերազմի կուսակիցներ, բայց այդ կուսակցութիւնը զօրեղ չէ և դրան միայն այն ժամանակ կը լսեն, երբ անկարելի կը լինի բաւարար պայմաններ կապել։ Թիւրքիայում եղած խելօք և ազդեցութիւն ունեցող մարդկանց

ցից կարելի էր եզրակացնել, թէ իր ենթադրութիւնը անտեղի չէր։

—Միանգամ, պատմում էր նա, մեծ պարոնը ընթրիք պիտի տար իր դրանիկներին։ «Ով կը լինի այն քաջը, որ կը որսայ մի եղջերու իմ սեղանի համար», ասաց նա իր դիւանին։ Բոլոր թաւաղների որդիները վեր առեցին իրանց հրացանները, վազեցին դէպի լեռները, դէպի անտառները, ամբողջ օրը ման եկան և գիշերը դարտակ վերադարձան։ Այդ միջոցին մեծ պարոնի տունը ներս մտաւ քէչալ Դաւչօն, մի ահագին եղջերու չալակած։ «Շատ լաւ տղայ ես, Դաւչօ», ասաց նրան մեծ պարոնը, իր ձեռքը նրա ուսին խփելով, և իսկոյն հրամայեց հրավարտակ գրել, նրան թաւաղութիւն շնորհեց, և բացի դրանից, քառասուն տուն էլ ճորտեր բաշխեց։

—Ո՞վ էր այդ Դաւչօն, հարցրեց պատանին զարմանալով։

—Ո՞վ պէտք է լինէր. մի անգործ, արբեցող անպիտան, որ ամբողջ օրով կը բանէր ամեն մի մարդու տանը, եթէ նրան մի գաւաթ գինի կը տային։

Իսկ պատանին ոչ աղնուականութեան վրա էր մտածում և ոչ ճորտերի, նա իրան բախտաւոր ու երջանիկ էր համարում, երբ երբեմն տեսնում էր գեղեցիկ Թամարին, երբ լսում էր նրա բերանից մի քանի քաղցր խօսքեր և երբ զմայլում էր նրա դէմքի անմեղ ժպիտով։

Թամարը այժմ սկսել էր աւելի յաճախ գալ ոչխարների մօտ։ Նրա համար անտառային պտուղներ քաղելու հոգսը, որ առաջ կատարում էր Սիկօն, այժմ յանձն էր առել պատանին։ Նա գնում էր անտառի ամենախուլ տեղերը, մտնում էր թուփերի ամենախճճված թաւուտների մէջ, պատառոտում էր իր հագուստը, փչերով ծեւատում էր իր ձեռքերը, հաղար ու մէկ վտանգների էր ենթարկում իր անձը, նրա համար նորանոր պտուղներ գտնելու համար։ Ահա այն բարձր ժայռից քարշ ընկած մացառների մէջ երևում են հասուն մորիներ, կամ կարմիր ելակներ, բայց այնտեղ բարձրանալու համար կարելի է ոտքը կոտրել, գլուխը ջախջախել,— այդ մի և նոյն էր Դաւթի համար, վտանգներից չէր վախենում նա։ Նա պատրաստ էր մինչև անգամ մահ յանձն առնել, միայն թէ կարողանայ քաղել խնդրած պտուղները։ Նա լցնում էր այդ պտուղները իր ձեռքով հիւսած փոքրիկ զամբիւղների մէջ և պահում էր Թամարի համար։

Մի անգամ պտուղները Թամարին տալու ժամանակ պատանին ընծայեց նրան և մի փունջ ծաղիկ։ Դաւիթը զուրկ չէր քնքոյշ զգացմունքներից, բայց նրան պակասում էր կիրթ ճաշակը։ Նա իր փունջը կազմել էր ամբողջապէս դեղին ծաղիկներից։

—Ես դեղին ծաղիկներ չեմ սիրում, ասաց Թամարը, թէև ընդունելով փունջը։

—Ապա ինչ գոյն ես սիրում, հարցրեց պատանին, սատիկ կարմրելով իր անշնորհքութեան վրա։

—Կարմիր, վարդագոյն, մանիշակագոյն, կապոյտ, ու դրանց նմանները, պատասխանեց Թամարը, մի և նոյն ժամանակ չը դադարելով ճաշակել իրան մատուցած պտուղների հաւունները։

—Ինչու դեղինը չես սիրում։

—Չեմ սիրում, ինքս էլ չեմ իմանում, թէ ինչու չեմ սիրում, ասաց նա իր փունջի վրա նայելով։— Ես դեղին գունով շորեր էլ չեմ հագնում, երբ ինձ համար կարում են։

—Դու, երևի, կարմիրն ես սիրում, պատասխանեց պատանին մի առանձին հրճուանք նայելով Թամարի վրա։— Առաջին անգամ, երբ ես քեզ տեսայ, էլի այսպէս կարմիր դերիայ ունէիր հագած, ինչպէս հիմայ։

—Առաջին անգամ որտեղ տեսար ինձ, հետաքրքրութեամբ հարցրեց Թամարը։— Այդ երբ էր։

—Երկու տարի առաջ։ Ես քեզ տեսայ ճանապարհին, քոծերի հետ տուն էիր գնում. դու ինձ կաթ խմացրիր։— Չես յիշում։

Թամարը մատը դրեց բերանին, գեղեցիկ, երկայն թերթերունքներով պատած վերնակոպերը խոնարհեցրեց, մտածութեան մէջ ընկաւ։ Քոչէական լռութիւնից յետոյ, գլուխը բարձրացրեց, և ուզիղ պատանու երեսին նայելով, ասաց։

—Չեմ յիշում։ Երկու տարի դրանից առաջ... ես քեզ ճանապարհին կաթ խմացրի... չեմ յիշում... կրկնեց նա մի առանձին խորհրդաւոր ձայնով։

Այո, երկու տարի առաջ.... պատասխանեց պատանին սրտի բարախմունքից դողդողուն ձայնով։— Այն օրից ես յանձն առայ ձեր հովիւը լինել։

—Ի՞նչու, հարցրեց Թամարը և մի նուրբ ժպիտ փայլեց նրա սիրուն շրթունքների վրա։

—Որ կարողանամ քեզ շուտ-շուտ տեսնել։

Վերջին խօսքը լսելու ժամանակ, Թամարը ծիծաղելով փախաւ Դաւթի մօտից, իսկ հեռանալու միջոցին կանգ առեց, և ապշած պատանու ականջներին հասան հետեւեալ խօսքերը։ երբ նա իր ուրախութեամբ լի դէմքը դարձնելով, ասաց հեռուից.

—Ես թէև դեղին ծաղիկներ չեմ սիրում, բայց այդ փունջը ինձ հետ կը տանեմ, նրա համար որ դու ես քաղել,—կը պահեմ ու միշտ կը պահեմ սրտիս վրա...

Այդ խօսակցութիւնը պատանու և Թամարի մէջ տեղի ունեցաւ ոչխարների կայարանից փոքր ինչ հեռու, մի առուակի ափի մօտ։ Խիտ թուփերը ծածկում էին նրանց թէ հովիւների և թէ Թամարի հետ եկած աղախինների աչքերից։ Վերջինները այդ ժամանակ զբաղված էին ոչխարները կթելով։ Բայց թէ պատանին և թէ մանկահասակ աղջիկը չը կարողացան նկատել, որ նրանցից մէկը, սատանայի նման թուփերի մէջ թագնվելով, ուշադրութեամբ լսում էր երկու սիրահարների մտերմական խօսակցութիւնը, և մեծ հետաքրքրութեամբ զննում էր նրանց բաղդաւոր երեսների գծերի ամենափոքր շարժումները, և արտայայտութեան ամենաթեթև նշմարը։